

پای صحبت های هنرمند جوانی که از خمیری به قدمت صدها سال به شکلی خلاقانه و امروزی استفاده می کند

چسب، کاغذ، فورکی!

اولین کار نمدی که فروختم هم يك عروسك بود که اسمش را گذاشته بودم «سبزه» چون لباس های سبز تنش بود. ۲۰ هزار تومان فروختمش. اولین کاری هم که با خمیر درست کردم يك روباه بود که سفارش يك مشتری بود که خیلی کار جذاب و خواستنی شد هم برای خودم و هم برای مشتری ام.

■ کار را چگونه پیش بردید؟

وقی کارم را شروع کردم اصلا پیچی در اینستاگرام نداشتم و زیاد با فضای آن آشنا نبودم، اما از طریق کانال ها با صفحه های مجازی که کار هنری انجام می دادند در ارتباط بوده و کارهای شان را دنبال می کردم. وقتی دست سازه های مختلف را می دیدم، يك چیزی من را به سمت این کارها می کشید، طوری که دوست داشتم دائما در حال خلق کردن باشم و هر روز با يك ایده جدید چیزی نو بسازم. این را هم بگویم که برای این کار هیچ آموزشی ندیدم و به صورت آزمون و خطا جلو رفتم. کم کم در این راه تجربه کسب کردم و سعی کردم تك تك این تجربیات را در کارهای بعدی استفاده کنم. از اشتباهات درس بگیرم و تا جایی که ممکن است از بروز خطاهای جدید جلوگیری کنم. در این مسیر به تجربه های زیادی هم رسیدم مثلا الان به جای يك خمیر ثابت، بسته به کاری که می خواهم انجام بدهم با سه نوع خمیر کار می کنم. چون هر نوع خمیر برای يك نوع مجسمه مناسب است. خمیر پاپیه ماشه خیلی ارزان قیمت است. اما خمیرهای دیگر داستان شان فرق می کند. من تا قبل از عید هر بسته ۵۰۰ گرمی خمیر مجسمه سازی را حدود ۷۰ هزار تومان می خریدم.

■ نظر خانواده در مورد کارتان چه بود؟

به عنوان يك شغل به این کار نگاه نمی کردند، اما خیلی تشویقم می کردند و بیشتر از خودم برای کارهای نمدی و بعدتر برای مجسمه ها ذوق و شوق نشان می دادند. به خصوص پدرم که خودشان هم دستی بر آتش هنر دارند. ایشان دبیر الهیات هستند اما خوشنویسی حرفه ای انجام می دهند. به همین دلیل ما از همان ابتدا با هنر بیگانه نبودیم و روحیه هنری به نوعی در ما وجود داشت. وقتی بچه بودم ایشان در کانون فرهنگی کلاس خوشنویسی و نقاشی برگزار می کردند و من همیشه همراه ایشان به کانون می رفتم و

صفحه اینستاگرامش را که نگاه می کنی پر از مجسمه های نقلی بامزه است. می شود ساعت ها در گالری مجازی اش چرخید و با شخصیت های انیمیشن های جدید و قدیمی دیداری تازه کرد. از فورکی داستان اسباب بازی ها بگیرد تا ممول و شازده کوچولو. در نگاه اول این طور به نظر می رسد که جنس این مجسمه ها از سرامیک یا يك چنین چیزی باشد. اما با خالق شان که گفت وگو کردیم فهمیدیم این کوچولوهای رنگی از جنس «پاپیه ماشه» هستند.

پاپیه ماشه برخلاف اسم سخت و عجیبش، پیچیدگی چندانی ندارد. این اصطلاح فرانسوی به معنای کاغذ مچاله شده یا کاغذ جویده شده است. علت این نامگذاری این است که در این روش کاغذ باطله را با چسب چوب مخلوط کرده و با آن کارهای هیجان انگیزی انجام می دهند. از ساخت انواع مجسمه بگیرد تا ظروف خاص و جعبه و....

نفیسه صادقیان متولد سال ۷۴ است و در رزومه اش هم کارشناسی مهندسی عمران به چشم می خورد و هم کارهای هنری مختلف و خلاقانه. با او درباره کسب و کار جذابش صحبت کردیم.

■ قصه از کجا شروع شد؟

مهر ۱۳۹۶ کارم را با پارچه های نمدی و عروسك سازی شروع کردم. آن سال اولین پاییزی بود که فارغ التحصیل شده بودم و وقت آزاد بیشتری داشتم. از طرفی دوست نداشتم این وقت آزاد را بدون انجام کار مفیدی سرکنم. به همین دلیل کارهای هنری را شروع کردم. چون ذاتا به این کارها علاقه داشتم و چون اوایل برای سرگرمی این کار را می کردم پول زیادی برای خرید پارچه و وسایل هزینه نکردم. سرمایه ای که برای کار گذاشتم بسیار کم بود شاید بتوانم بگویم

سه سال پیش چیزی حدود ۵۰ تا ۶۰ هزار تومان برای خرید نمد و قیچی مخصوص و نخ خرج کردم. کمی که در عروسك سازی با نمد

الهام فیروزبخت

روزنامه نگار

پروفایل:

■ نام: نفیسه صادقیان

■ سال تولد: ۱۳۷۴

■ محل زندگی: مشهد

■ تحصیلات: کارشناسی

مهندسی عمران